

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla az Osztrovszky Ügyvédi Iroda - dr. Osztrovszky Zoltán ügyvéd által képviselt I - III. rendű felpereseknek, a Kaló Ügyvédi Iroda - dr. Kulcsár Gábor ügyvéd által képviselt I - II. rendű alperesek ellen, kártérítés megfizetése iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2010. november 12. napján meghozott, 4.P.24.226/2009/11. számú ítélete ellen, az I. rendű alperes részéről 12. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel meg nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit pedig megváltoztatja, és az I. rendű alperes tőkemarasztalását az I. rendű felperes javára 21.357.120 (huszonegymillió-háromszázötvenhétezer-százhusz) forintra, a II. rendű felperes javára 4.480.000 (négymillió-négyszáznyolcvanezer) forintra, a III. rendű felperes javára pedig 3.840.000 (hárommillió-nyolcszáznegyvenezer) forintra, valamint ennek 2010. február 1. napjától járó, az elsőfokú ítéletben kitett mértékű kamatára felemeli. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt az I. rendű felperesnek 400.000 (négy százezer) forint, míg a II. és III. rendű felpereseknek fejenként 100.000 -100.000 (százezer-százezer) forint másodfokú perköltséget, valamint térítsen meg az államnak felhívásra 900.000 (kilencszázezer) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A ...-i '1', '2' és '3' helyrajzi szám alatt nyilvántartott ingatlanokon épülő mélygarázs beruházója az I. rendű, fővállalkozója a II. rendű alperes. A felperesek a

mélygarázzsal szomszédos társasház tulajdonostársai. Az alperesek 2007. augusztus 24-én mindhárom felperessel külön-külön okiratba foglalt megállapodást kötöttek. Mindhárom szerződés 4./ pontja rögzítette, hogy a mélygarázs kivitelezési munkái, illetve a mélygarázs megvalósítása a felperesek vonatkozásában esetleges negatív hatásokat válthatnak ki. Erre tekintettel a nem vagyoni kárainak az összegét az I. rendű felperes havonta 667.410, a II. rendű felperes havonta 140.000, a III. rendű felperes havonta 120.000 forintban jelölte meg. A megállapodások 5./ pontja szerint a beruházó a tulajdonos részére a megállapodás 4./ pontjában lévő kártérítés összegét úgy teljesíti, hogy azt a fővállalkozó fizeti ki havonta az építkezés tényleges időtartamára. A szerződés tartalmazza, hogy a felek az építkezés tényleges időtartamán a fővállalkozó felvonulásától az építés készre jelentéséig tartó időszakot értik. A szerződések 6./ pontjában a felperesek lemondtak a telekhatár-rendezerési-, az építési engedélyezési-, a közlekedési hatósági- és a használatbavételi engedélyezési- eljárások során kiadandó közigazgatási határozatokkal szembeni fellebbezési jogukról. A mélygarázs beruházása 2008. szeptember 9-én megkezdődött, és az jelenleg is tart.

Az I. rendű felperes 17.352.660, a II. rendű felperes 3.640.000, a III. rendű felperes 3.120.000 forint tőkének, utána a keresetlevélben megjelölt időponttól törvényes mértékű késedelmi kamatnak és a perrel felmerült költségeinek a megfizetésére kérte kötelezni keresetében az alpereseket. A felperesek a keresettel érvényesített követelésüket arra alapították, hogy a 2007. augusztus 24-én kelt megállapodásokban vállalt kötelezettségük alapján az alperesek a 2008. október 1-jétől 2010. november 30-ig terjedő időszakra kötelesek kártérítést fizetni.

Az alperesek az ellenkérelmükben a kereset elutasítását és a felperesek perköltségben marasztalását kérték. Az I. rendű alperes az ellenkérelmében azzal védekezett, hogy a felperesekkel kötött megállapodásokban nem a saját nevében vállalt fizetési kötelezettséget. Álláspontja szerint a szerződés 5./a. pontja szerint a fizetési kötelezettség a II. rendű alperest terhelte. A II. rendű alperes a szerződések érvénytelenségére hivatkozott abból az okból, hogy a szerződések jogszabályba és jóerkölcsbe ütköznek. A II. rendű alperes állította, hogy a megállapodások tényleges tartalma az volt, hogy a felperesek a hatósági eljárásban őket megillető fellebbezési jogukról ellenérték fejében lemondtak. Érvelt azzal is, hogy a megállapodásokba foglalt túlzott mértékű korlátozások sértik a gazdasági cselekvési szabadságát.

Az elsőfokú bíróság az ítéletével kötelezte az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű felperesnek 17.352.660, a II. rendű felperesnek 3.640.000, a III. rendű felperesnek 3.120.000 forint tőkét, ezen tőkeösszegek után 2009. november 1-jétől a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatot, továbbá az I. rendű felperesnek 1.600.000, a II. rendű felperesnek 320.000, a III. rendű felperesnek 300.000 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Az I. rendű felperest 500.000, a II. rendű felperest 100.000, a III. rendű felperest 85.000 forint perköltség megfizetésére kötelezte a II. rendű alperes javára. Rendelkezett ezen kívül a feljegyzett kereseti

illeték viseléséről. Az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában kifejtette, hogy a felperesek a mélygarázs építésének körülményeit, az építkezés várható eredményét és hatásait az általuk szükségesnek ítélt mértékben a megállapodások aláírása előtt megismerhették. Ezeknek az ismereteknek a birtokában jogszerűen dönthettek úgy, hogy a kapcsolódó eljárásokban nem kívánnak élni a jogorvoslat lehetőségével. Ebből az elsőfokú bíróság azt a következtetést vonta le, hogy a felperesek lemondása a fellebbezési jogról nem ütközött sem jogszabályba, sem a jóerkölcsbe. Emiatt az alperesek által állított semmisségi ok nem áll fenn. Az elsőfokú bíróság rámutatott arra, hogy a felek a kártérítés megfizetésében kizárólag az építkezés idejére, az építkezés szomszédos ingatlanokat érintő várható negatív hatásaira figyelemmel, azok kiegyenlítése céljából állapodtak meg. A megállapodások szövegének a Ptk. 207. § (1) bekezdése szerinti értelmezése alapján az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a kártérítés megfizetésének a kötelezettsége az I. rendű alperest terheli. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a II. rendű alperesnek teljesítési segédként kellett közreműködnie a kártérítés kifizetésében. Az elsőfokú bíróság nem találta bizonyítottnak azt, hogy a megállapodások az alperesek gazdasági cselekvési szabadságát jelentősen, vagy túlzott mértékben korlátozzák. Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság az I. rendű alperest kötelezte a kártérítés megfizetésére, míg a II. rendű alperessel szemben a keresetet elutasította. Az építkezés megkezdésének nem vitás időpontjától az ítélelhozatal időpontjáig terjedő időre a felperesek felemelt keresetét az összeg tekintetében is megalapozottnak találta.

Az ítélet ellen, elsődlegesen annak hatályon kívül helyezése, másodlagosan megváltoztatása és a kereset elutasítása érdekében az I. rendű alperes terjesztett elő fellebbezést. Fellebbezésében előadta, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat megsértette, a tényállást nem tárta fel, ebből eredően téves jogi következtetésekre jutott. Az I. rendű alperes fenntartotta azt a korábbi álláspontját, hogy a kártérítési kötelezettség a megállapodások alapján a II. rendű alperest terhelte, a kártérítés megfizetésére a II. rendű alperes vállalt kötelezettséget. Okfejtése szerint az I. rendű alperes beruházóként kötött szerződést a felperesekkel, az építkezés során ténylegesen azonban a II. rendű alperes járt el. Emiatt fogalmilag kizárt volt, hogy az I. rendű alperes kárt okozzon a felpereseknek, és okszerűtlen az, hogy a felperesek kárainak a megtérítésére kötelezettséget vállaljon. Az I. rendű alperes kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem rögzítette az ítéletében azt, hogy milyen tényállási elemek, illetve mely jogszabályhelyek alapján minősítette a II. rendű alperest teljesítési segédnek. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság következtetése ellentétes a megállapodások 5./a. pontjában foglaltakkal. Az I. rendű alperes sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztotta tisztázni a kártérítés kötelezettjének a személyét, erre vonatkozóan nem folytatott le bizonyítást. Nem tárta fel az elsőfokú bíróság azt sem, hogy a megállapodásokkal mi volt a felek tényleges célja, figyelmen kívül hagyta a felek szerződéses akaratát. A szerződés céljának és a felek akaratának feltárására irányuló bizonyítási indítványokat mellőzte, a mellőzés indokát azonban az ítéletében nem jelölte meg. Az I. rendű alperes a fellebbezésében hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének nem tett eleget megfelelő módon, és elmulasztotta

a Pp. 3. § (3) bekezdésében előírt tájékoztatást a bizonyításra szoruló tényekről és a feleket terhelő bizonyítási kötelezettségről. Az I. rendű alperes a fellebbezésében is fenntartotta azt az érvelését, ami szerint a megállapodások érvénytelenek. Érvénytelenségi okként jelölte meg azt a körülményt, hogy a szerződések valós tartalmuk szerint nem kártérítésre, hanem a fellebbezési jogról ellenérték fejében való lemondásra irányultak. Kifogásolta, hogy a megállapodások valós tartalmának feltárása érdekében az elsőfokú bíróság nem folytatott le bizonyítást, az ebben a körben felajánlott bizonyítási indítványokat mellőzte, a mellőzés okáról az ítéletében nem adott számot. Az I. rendű alperes jogi álláspontja szerint a valós tartalmukra tekintettel a megállapodások érvénytelenek, jogszabályba és jóerkölcsbe ütköznek. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem foglalt állást abban a kérdésben, hogy a felpereseknek milyen jogcímen jár a nekik megítélt összeg, az ítélet indokolása nem jelöli meg az I. rendű alperes marasztalásának jogszabályi alapját. Az I. rendű alperes okfejtése szerint az elsőfokú bíróság ítélete ellentmondásosan hivatkozik jogcímként kártérítésre, illetve kártalanításra. Kifogásolta azt is, hogy az elsőfokú bíróság nem derítette fel, hogy fennállnak-e a Ptk. kárfelelősségi szabályai alapján a kártérítést megalapozó körülmények, tényállási elemek.

A felperesek fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyására irányult, annak helyes indokai alapján. A felperesek a fellebbezési eljárásban a keresetüket felemelték a 2010. december 1-jétől 2011. május 31-ig terjedő időszakban lejárt kártérítés összegével.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a fellebbezés nem megalapozott.

A felperesek a keresettel érvényesített követelésüket az alperesekkel 2007. augusztus 24-én kötött megállapodásokra alapították. Kereseti kérelmük a szerződés teljesítésére, és nem szerződésen kívül okozott kár megtérítésére irányult. Emiatt a kereset teljesíthetőségének a lehetőségeit a szerződés tartalma és a szerződésre vonatkozó szabályok, nem pedig a kártérítés szabályai alapján kellett vizsgálni. Ezért az elsőfokú bíróság nem sértett eljárási szabályt azzal, hogy nem folytatott le bizonyítást a kártérítés általános szabályainak alkalmazásához szükséges feltételek fennállására vonatkozóan.

A Ptk. 198. § (1) bekezdése értelmében a szerződésből kötelezettség keletkezik a szolgáltatás teljesítésére, és jogosultság a szolgáltatás követelésére.

Az alperesek annak érdekében, hogy a szerződésből eredő kötelezettségeik alól mentesüljenek, védekezésükben a megállapodások érvénytelenségére hivatkoztak. Állították, hogy a megállapodások színlelték, azok megkötésével a felek tényleges, leplezett szándéka arra irányult, hogy a felperesek a fellebbezési jogukról ellenérték fejében előre lemondjanak. Érvelésük szerint a leplezett szerződések azért semmisek, mert jogszabályba és jóerkölcsbe ütköznek.

A Ptk. 207. § (6) bekezdése szerint a színlelt szerződés semmis; ha pedig az más szerződést leplez, a szerződést a leplezett szerződés alapján kell megítélni.

A Ptk. 207. § (1) bekezdése kimondja, hogy a szerződési nyilatkozatot vita esetén úgy kell értelmezni, ahogyan azt a másik félnek a nyilatkozó feltehető akaratára, és az eset körülményeire tekintettel a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint értenie kellett.

Ahogy arra az elsőfokú bíróság helytállóan rámutatott, a vitatott megállapodások egyszerű nyelvtani értelmezéséből kétséget kizáróan megállapítható, hogy a felek szándéka a megállapodásokkal az alperesek által tervezett építkezés kedvezőtlen hatásainak a kiküszöbölésére, és nem más célra irányult.

A megállapodások 4./ pontja ugyanis úgy szól, hogy a mélygarázs kivitelezési munkálatai, illetve a mélygarázs megvalósítása a tulajdonos vonatkozásában esetleges negatív hatásokat válthatnak ki. A tulajdonos a fenti körülményekre tekintettel jelöli meg kárainak a havi összegét. Azt, hogy a szerződés célja és a felek szerződéses akarata az építkezés negatív hatásainak a kiküszöbölésére és nem más célra irányult, alátámasztja az a körülmény is, hogy a felek a megállapodásukban a kártérítés fizetésének időbeli kötelezettségét kifejezetten az építkezés megkezdéséhez és annak befejezéséhez kötötték, valamint azt havi összegben határozták meg. Abban az esetben, ha a szerződés célja és a szerződő felek akarata arra irányult volna, hogy a felperesek a hatósági eljárásokban őket megillető fellebbezési jogukról ellenérték fejében lemondjanak, elegendő lett volna egyösszegű fizetés kikötése. Ha ez lett volna a szerződés valós célja és a szerződő felek valós szándéka, akkor indokolatlan és okszerűtlen volt az építkezés tényleges időtartamához kötött, havonkénti kártérítés kikötése.

A mélygarázs megépítése, az építkezés mielőbbi befejezése az I. rendű alperes gazdasági érdekeit szolgálta. Emiatt nem volt okszerűtlen az I. rendű alperes részéről, hogy az építkezéssel együtt járó, a szükséges mértéket meghaladó zavaró hatásokkal a felpereseknek okozott hátrányok és érdeksérelmek pénzbeli kiküszöbölésére kötelezettséget vállalt. Az I. rendű alperes a megállapodásokban olyan nem vagyoni károknak a megtérítésére vállalt kötelezettséget, amely károk bekövetkezését a mélygarázs kivitelezésével összefüggésben a felek bizonyosnak tekintették. A kártérítés összegét havonta előre meghatározott összegben átalányként állapították meg. Ezzel a felperesek vállalták annak a kockázatát, hogy akkor is csak az előre meghatározott összegű kártérítésre tarthatnak igényt, ha ténylegesen bekövetkezett káraik ezt az összeget meghaladják, az alperes pedig annak a kockázatát vállalta, hogy a ténylegesen bekövetkező károk nem érik el a szerződésben előre meghatározott összeget.

A szerződéses kapcsolatokban a nyilatkozási elv érvényesül. Tekintettel arra, hogy a megállapodások célja és a szerződő felek akarata a megállapodások szövege - a felek szerződésbe foglalt nyilatkozata - alapján tisztázható volt, nem volt szükség a szerződés céljának és a felek szerződési akaratának feltárása érdekében további bizonyításra. Ezért az elsőfokú bíróság nem sértett eljárási szabályt azzal, hogy a szerződés céljának és a felek szerződési akaratának tisztázására irányuló

bizonyítást mellőzte. Abban az esetben, ha az alperesek a megállapodásokban kikötött kártérítést a fellebbezési jogról való lemondás ellenértékének szánták, ez az alperesek olyan titkos fenntartása volt, ami a Ptk. 207. § (5) bekezdése értelmében a szerződések érvényessége szempontjából közömbös.

A Ptk. 200. § (2) bekezdése kimondja, hogy semmis az a szerződés, amely jogszabályba ütközik, vagy amelyet jogszabály megkerülésével kötöttek, kivéve ha ahhoz a jogszabály más jogkövetkezményt fűz. Semmis a szerződés akkor is, ha nyilvánvalóan a jóerkölcsbe ütközik.

Nincs olyan jogszabályi rendelkezés, amely bármilyen eljárás tekintetében kifejezetten tiltja a fellebbezési jogról való lemondást.

A Ptk. 11. § (2) bekezdése szerint, aki cselekvőképes, maga köthet szerződést, vagy tehet más jognyilatkozatot.

A Ptk. 11. § (3) bekezdése kimondja, hogy a cselekvőképességet korlátozó szerződés vagy egyoldalú nyilatkozat semmis.

A fellebbezési jogról való általános lemondást tartalmazó, szerződésbe foglalt vagy egyoldalú nyilatkozat általános jelleggel zárja ki azt, hogy a nyilatkozó egy meghatározott tartalmú jognyilatkozatot - fellebbezést - tegyen. Az ilyen nyilatkozat a cselekvőképességet korlátozza, ezért a Ptk. 11. § (3) bekezdése értelmében semmis.

Az ítéltábla azonban egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a közigazgatási hatósági eljárások meghatározott körében - azokban az eljárásokban, ahol a hatóság egyoldalú kérelmet bírál el - az érdekelt ügyfelek már a kérelem benyújtását megelőzően megismerhetik és felmérhetik a kérelem tartalmát és a kérelem teljesítésének várható következményeit. Előre láthatják és felmérhetik azt, hogy a kérelem teljesítése hogyan hat ki a jogaikra és a törvényes érdekeikre. A telekhatár rendezési-, az építési engedélyezési-, a közlekedési hatósági- és a használatbavételi engedélyezési eljárások mind olyan eljárástípusok, amelyekben a kérelem ismeretében előre láthatók a kérelem teljesítésének a következményei. Az érdekelt ügyfelek ezért a kérelem ismeretében a határozathozatal előtt is tudnak dönteni arról, hogy a kérelem teljesítése esetén kívánnak-e élni a fellebbezési jogukkal, vagy sem. Emiatt a fellebbezési jogról való előzetes lemondás az ilyen eljárásokban nem korlátozza a nyilatkozó fél cselekvőképességét, nem ütközik jogszabályba.

A felperesek a perrel érintett megállapodásokban olyan közigazgatási hatósági határozatok elleni fellebbezési jogról mondtak le, amik előre pontosan meghatározott, kellően körülírt műszaki tulajdonságokkal rendelkező épület építési munkáihoz kapcsolódtak. A kérelmek tartalmát és a kérelmeket teljesítő határozatok tartalmát előre láthatták, a határozatok következményeit felmérhették. Ezért a felperesek fellebbezési jogról való lemondása nem ütközött jogszabályba.

Amint azt a Legfelsőbb Bíróság a BH 2000. évi 260. számon közzétett iránymutató eseti döntésében kifejtette, jó erkölcsbe ütközőnek minősül az a szerződés, amelyet jogszabály ugyan nem tilt, de az azzal elérni kívánt cél, a vállalt kötelezettség jellege, vagy azért ellenszolgáltatás felajánlása, illetve a szerződés tárgya az általánosan elfogadott erkölcsi normákat, szokásokat, nyilvánvalóan sérti és ezért az általános megítélés is egyértelműen tisztességtelennek minősíti. A fellebbezési jogról való lemondás, ha az konkrét, előrelátható eredménnyel járó hatósági eljáráshoz kapcsolódik, akkor sem sért általánosan elfogadott erkölcsi normát vagy szokást, ha a lemondás ellenérték fejében történik. A lemondással a lemondó fél ugyanis azt juttatja kifejezésre, hogy nem áll szándékában sem megghiúsítani, sem késleltetni azt, hogy a kérelmező megvalósítsa a kérelemmel elérni kívánt célját, illetve nincs kifogása a kérelem teljesítésének előre látható következményei ellen. Ilyen módon a fellebbezésről való lemondás a jóhiszemű együttműködés egyik formája, ami megfelel a Ptk. 4. § (1) bekezdésében előírt magatartási követelménynek. Emiatt a felperesek fellebbezési jogról való lemondása nem ütközik jóerkölcsbe sem.

A Ptk. 227. § (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a szerződésben kikötött szolgáltatás valamely dolog adására, tevékenységre, tevékenységtől való tartózkodásra, vagy más magatartásra irányulhat.

A szerződés, azáltal, hogy a szerződést kötő feleket szolgáltatás teljesítésére - dolog adására, tevékenységre, tevékenységtől való tartózkodásra, vagy más magatartásra - kötelezi, valamilyen mértékben mindig korlátozza a feleket a gazdasági cselekvési szabadságukban.

Mivel a Ptk. 205. § (1) bekezdése szerint a szerződés a felek akaratának kölcsönös és egybehangzó kifejezésével jön létre, a szerződés megkötésével a felek maguk járulnak hozzá gazdasági cselekvési lehetőségeik korlátozásához a szerződésben körülírt mértékben. A felek hozzájárulása kizárja a korlátozás jogellenességét. Ebből az a következtetés vonható le, hogy a felek gazdasági cselekvési lehetőségét korlátozó szerződés vagy szerződéses rendelkezés önmagában nem érvénytelen. Csak azok a korlátozó rendelkezések érvénytelenek, amelyeket a törvény kifejezetten semmisnek nyilvánít, vagy amelyek megtámadására ad lehetőséget. A peres felek megállapodásai azonban semmis rendelkezéseket nem tartalmaznak, megtámadási okra pedig az alperesek nem hivatkoztak.

Az I. rendű alperes vitatta, hogy a szerződés alapján a kártérítés fizetésének a kötelezettsége őt terheli.

A megállapodások 5./ pontjában a kártérítés teljesítésére az I. rendű alperes, mint beruházó vállalt kötelezettséget. Ennek a szerződéses feltételnek, valamint a Ptk. 198. § (1) bekezdésének az alapján az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást úgy, hogy a kártérítés megfizetésének a kötelezettsége az I. rendű alperest terheli. Egyetértett az ítélőtábla az elsőfokú bírósággal abban is, hogy az összeg kifizetése,

a pénz átadása a kötelezettség teljesítésének konkrét módja. A szerződésnek az a rendelkezése, hogy az összeget a II. rendű alperes fizeti ki a felpereseknek, nem hárítja át a teljesítés kötelezettségét az I. rendű alperesről a II. rendű alperesre, csupán a II. rendű alperes teljesítésben való közreműködésének a módját határozza meg.

Az I. rendű alperes fizetési kötelezettségét a felek a szerződés 5./a. pontjában az építkezés tényleges időtartamához kötötték. A kártérítés fizetésének feltételül szabták meg az építkezés megkezdését. Ez a feltétel 2008. szeptember 9-én bekövetkezett, ezzel az I. rendű alperes fizetési kötelezettsége beállt.

A megállapodás 5./a. pontja értelmében az I. rendű alperes fizetési kötelezettségét az építkezés befejezése, annak készre jelentése szünteti meg. Ez a feltétel mindeddig nem valósult meg, ezért az I. rendű alperes az ítélelhozatal megelőző hónap utolsó napjáig terjedő időre köteles a kártérítést megfizetni.

A Pp. 247. § (1) bekezdés b./ pontjában biztosított lehetőséggel élve a felperesek a fellebbezési eljárásban jogszerűen emelték fel a keresetüket a követelésüknek az elsőfokú ítélet meghozatalát követően esedékessé vált részleteire is.

Mindezekre tekintettel - kizárólag a kereset fellebbezési eljárásban történt felemelésére figyelemmel - a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta, és az I. rendű alperes marasztalását a rendelkező rész szerint felemelte. A késedelmi kamat fizetésének kezdő időpontját a középarányos időpontban határozta meg.

A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 239. §-a szerint alkalmazott Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az I. rendű alperest másodfokú perköltség megfizetésére. A feljegyzett fellebbezési eljárási illeték viseléséről az 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdése, valamint a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján rendelkezett.

, 2011. június 17.

. Molnár Ambrus s. k. a tanács elnöke, Dr. Lente Sándor s. k. előadó bíró, Dr. Csóka István s. k. bíró